

Cesta na sever – Německo, Dánsko, Švédsko, Norsko, Finsko 2009

3.část

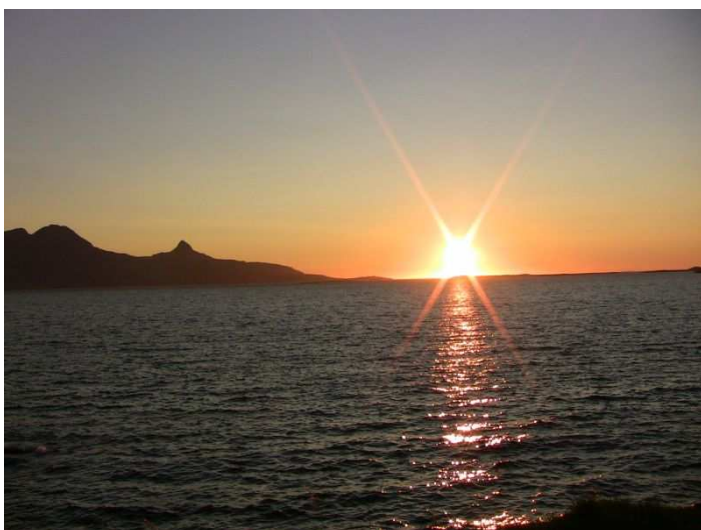
Bodø.

ještě večer jedeme do města natankovat, abychom se ráno nezdržovali. Musím jet také, chci si prohlédnout a nafotit kouzelnou rybářskou osadu, kterou jsme projížděli. Na tak cca 200m náspu bylo vystavěno několik dřevěných a jak jinak, než červených chatiček nalepených jedna ke druhé. Nad mořem mohli být tak 5-6metrů a každá chatka měla svůj vstup po žebříku z moře i po souši. Pro rybáře to musí být pohádkové z domku rovnou do loďky. Malebnost místa dokreslují hornaté ostrovy ozářené sluncem.

Ještě potřebujeme nakoupit a jelikož je neděle jsme rádi, že nacházíme otevřenou večerku. Bereme si s Jirkou z chladicího boxu, který je sice zakrytý závěsem, piva. Avšak u pokladny nám je nechtějí prodat a něco žvatlají, že ne. Aha asi jsme neměli rozebírat 6ks balení a v tom je problém. Pak zjišťujeme, že je to jinak, že v neděli se alkoholické pivo nesmí prodávat a můžeme koupit jen pivo nealkoholické. V severských zemích se volně prodává (ve všední dny) jen nízkostupňové pivo, tvrdý alkohol se obtížně dá sehnat ve speciálních obchodech po předložení průkazky o dosažení 20let. Tak máme šmidra a budeme na suchu. To ještě netuším, co skrývá Béd'ův bezedný vozík - wagen /BBW/.

Celkem se oteplilo a svítí sluníčko, tak s úspěchem přemlouvám Jirku a Jitku k vykoupaní v Barentsově moři v Severním ledovém oceánu. Máme štěstí, v mělkém zálivu je voda teplotně přijatelná – osvěžující. Po lehce slaném moři dáváme ještě sprchu a šup na večeri. Chatička je vybavená vařičem, tak ohříváme konzervy z domova a přikusujeme placky s jemnou kaviárovou pomazánkou. Později přichází osazenstvo druhé chatky se zdrcující

informací, že trajekt na Lofoty odjíždí v 6hod ráno a musíme být připraveni na odbavení nejméně 45min před odjezdem lodi. Do přístavu to je přes 10km, tam nám vychází vstávat v 3,30. Úplně se mi kroutí prsty, když nastavuji budíček na mobilu. Tím pádem je o večerním programu rozhodnuto a moje tichá poznámka, že se můžem jít ještě projít k moři, není přijata. Mne to však stále táhne ven, chci se podívat po okolí. Beru kameru a po 23hod vyrážím. Je krásně vidět, vždyť stále svítí slunce a tak si děti hrají fotbálek na písku. Jdu dál po kraji

zálivu, pozoruji koupající se osůbky a přemýšlím, kam až mám dojít. Dostavuje se pocit, který znám z toulání po horách – jít ještě kousek jen kousínek támhle k té skále, tam bude jiný rozhled, tam jistě ještě něco uvidím (bývá z toho i několik km a Jirka si obvykle zoufá). Jdu tedy dál a docházím k cípu zálivu, kde se otevře pohled na širé moře a v dáli jsou vidět sluncem ozářené ostrovy i hornatá pevnina. Fotím, filmuji a zvažuji, zda nemám jít ostatní vzbudit, aby taky viděl tu nádheru. Zvítězí zkušenost a zodpovědnost a nechávám je spát. (Netoužím být umlácena polštáři.) Na rozehrátých kamenech uvažuji, jak by bylo pěkné strávit dnešní teplou, slunečnou noc ve spacáku na břehu moře za pozorování půlnocního slunce. Pomalu popocházím zpět směrem ke kempu a zas fotím a nakonec jsem ráda, že jsem tady sama, že si můžu báječnou atmosféru v klidu vychutnat. Kolem sebe mám jen hory, moře a klid. Vlny narážejí na skály a stylově dotvářejí atmosféru. Zůstávám přes půlnoc a sleduji, jak se „zapadající“ slunce ani nedotkne horizontu a zas stoupá na svoji neúnavnou pouť oblohou. Vše se děje velmi pomalounku. Zamávám moři a slunci, poděkuji, že mi předvedli takovou scenérii a stoupám nahoru do chatičky. Cestou objevuji lidičky u stanů, kteří schouleni do dek pozorovali stejnou nádheru jako já.

Pondělí - vyrážíme trajektem, který je kupodivu prázdný. Kapacitu odhaduji na 50 aut? a jsou zde jen 2 a našich 5 motorek. Na palubě silně fouká, tak raději sedíme uvnitř. Čím více se dostáváme na širé moře, tím více fouká, zvedají se vlny a trajekt se naklání. Já mám houpání všemi směry na lodi ráda, tak často někam přecházím širokým námořnickým krokem. Mé nadšení nesdílí Baby, Emil, Jitka a Maruška. Někdo pojíždá kynedril, někdo uléhá ke spánku. Vítr stále sílí, na palubě se nedá rovně stát, ale jen v náklonu proti větru. Vlny se tříští o bok lodi a cákají až na palubu, tak jsme převážně uvnitř.

Když začnou padat na bufetu skleničky, někdo nadhodí otázku, co motorky, zdali jsou pevně přikurtované, zda nepadly. Chlapi se jdou podívat, naštěstí je s motorkami vše v pořádku, jen v podpalubí popojíždí jedno nezabrzdnuté auto. Jak se moře stále silněji a silněji bouří, asi automaticky se zamknou dveře a mužský se nemohou dostat zpět z podpalubí a zůstávají na schodech od nás oddělení zábradlím s plexi stěnou. Někdo přelézá, někdo bledne, tak rychle podáváme pytlíky s alobalem (na špatně) a sháníme posádku, ať dveře otevře. Někteří houpání lodi již nerozdechají po zbytek plavby a někteří usnou.

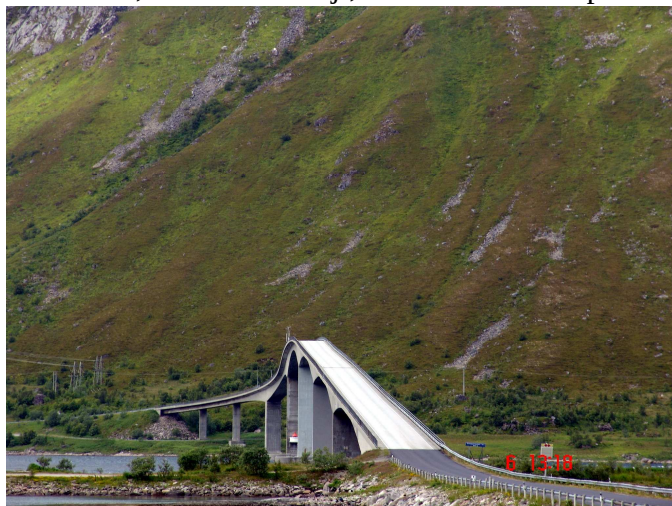

Po neklidné plavbě vjíždíme na jedny z nejkrásnějších ostrovů světa. Přístavní městečko Moskenes je na nejjižnějším a na nejkrásnějším ostrovu ze souostroví Lofot. Krajina je vážně úplně jiná, z jedné strany vysoké hory na vrcholcích pokryté sněhem a z druhé strany moře. U malebných dřevěných samot i u osad vidíme rozvěšené tresky. Sušit tresky volně venku je místní specialita a vzhledem ke stálému a silnému větru i dobrý nápad. Také si je ze zvědavosti kupuji a chutnají dobře a pěkně křupou.

Zas fotím, filmuji za jízdy a nevím, kam se dřív podívat. Cesta se klikatí mezi zálivy, jezery, horami a roztomilými domky. Brzo zastavujeme na jídlo a pro ty s prázdným žaludkem je to jistě pauza obzvláště milá. Maruška nachází obchod, kde mají teplý pult, tak si grilovaným kuřátkem děláme dobře. Také se dooblíkáme, opravdu tady dost fouká, a teplota není nic moc. Mé oblečení začíná velikostí S a M, postupně se nabaluje přes L do Jirkových XL. Už jsem jak koule a stěží se vydrápu na motorku. Natahujeme na hlavy i kukly a šťastní jedinci si pod zadkem zapínají vyhřívanou sedačku. Nepatřím k nim a s myšlenkou, že mi třeba zahřeje mládí беру do prokřehlých rukou kameru a pokusím se chvíli ledovému větru odolat. Protože s tím mládím to už není tak ideální zahřívají mi srdce aspoň krásné okolní scenérie. Najíždíme kilometry po březích zálivů v klikatém terénu. Motoriky jedoucí před námi se co chvíli ztratí za skálou, a za pár vteřin je zase vidíme. Jedeme plynule a sleduji, jak vlastně funguje zemská přitažlivost, když se do zatáčky naklopená motorka vážící se vším všudy cca 600kg, dokáže za chvíli tak lehce srovnat.

Béd'a zastavuje na fotogenickém místě na dokumentační foto, organizuje nastavení strojů (ve správném úhlu musí být i řídítka) až je spokojen a necháváme se vyfotit. Při zastávkách je alespoň tepleji, rychlost větru totiž nenarůstá o rychlost jízdy. Je pouze 8C a je mi fakt zima, choulím se a snažím se ani nepohnout, jinak si vítr najde skulinku a nechutně zastudí skrz nohavice nebo zaleze pod helmu. Při zastávkách nás pravidelně Baby zahřívá kapkou alkoholu. Už k němu nechodíme pomalu, ale v poklusu. Ostatní mu možná závidí, že je tak obletován, možná se smějí, že mu brzo nic k pití nezbude.

Ze souostroví Lofot jsme se přes několik mostů dostali opět na pevninu. Po zastávce u památníku bojů o Narvik se Baby odpojuje hledat hotel. My ostatní si s radostí zalézáme do vyhřáté chatičky v nedalekém kempu. Ubytovacích možností je tady na severu dostatek, jsou dobře označeny z hlavní silnice a jsou útulné. Jedná se o pár chatiček nahodile rozestých v lese nebo na louce. Vše je stavěno ze dřeva a v jednoduchých liniích.

Dnes společně grilujeme klobásky, kuřecí a vepřové maso (vše bylo

uloženo v lednici u vozíku Béd'ovy soupravy). Maruškou a Hankou jsme pozváni do jejich dnešního trollího bytěčku. Bydlí částečně pod zemí, vše je nízké a malé, ale roztomile t'utaté. Z bezedného vozíku děvčata vyndají ke grilovanému masu hořčici, kečup, sprite, gin, slivovici a hostina je dokonalá.

Úterý - odjezd je v rozumnou ranní hodinu, tak se všichni dosyta vyspíme. Zajíždíme do Narviku, tankujeme benzín, vybíráme hotovost a některým jedincům pro radost, projíždíme místním tunelem tam a zpět. Tunely se chlapům líbí a pokud v nich jedeme sami, tak radostně troubí.

Do Alty, kde máme přespát je to prý něco přes 260km. Taková krátká trasa na dnešek to jsem překvapena. Odpoledne, když stále jedeme, tak se divím, ale prý to byla letecká vzdálenost a ve skutečnosti najedeme o 250km více. Jedeme převážně po náhorní plošině, už tolik nefouká a teplota je někde kolem 14C a je to znát. Dnešní polední zastávka je u několika týpí, kde prodávají nejen suvenýry, ale i jídlo. Polévka, kafe a čaj je ohříván tradičně u otevřeného ohně v začouzeném kotlíku a konvici. Kouř z ohně odchází otvorem ve vrcholku stanu. Pro chuť i na hlad si kupujeme polévku. Volíme opět ubytování v chatkách pro 4. Dobře vybavený kemp je u břehu jedné z nejkrásnějších lososových řek v Norsku. Na dnešní večer vydává BBW bílé víno, které společně za poslechu veselých Mirkových příhod a za poslechu Béd'ových zážitků z cestování vypijíme.

